

— Петранке, азъ ще отида малко по работа и скоро ще се завърнѣ, а ти си работи; да не пипашъ тази книга, гледай да не ѣх пипашъ,—повторила майката.

— А ми що има въ неѣ, мамо? — попитала Петранка.

— Ще видишъ, мила ми, — отговорила майката, — нѣма врѣме сега, продължавай да си учишъ урока, азъ ей-сега ще се завърнѣ.

Майка ѣ излѣзла, но на Петранка не ѣ се учило повече. Ней се искало да отгатне какво е донесла майка ѣ.—Като че прилича на клѣтка,—помислила си Петранка и рекла въ себе си: трѣбва да е увито славейчето съ клѣтката си? не, пъкъ възможно ли е да се увие клѣтката заедно съ славейчето въ тази книга? То може да се задуши. Охъ, не могѣ да отгатнѣ, трѣбва да продължѣ урока си и да чакамъ мама“. Изведнѣжъ нѣщо замърдало, зашумѣло отъ поставеното въ завитата книга на масата. Петранка скокнѣла отъ стола, притърчала къмъ масата, прислушала: но що за чудо? Нѣщо скачало въ завитата кутия. Петранка забравила майчинитѣ думи и зела да отвива кутията; щомъ скѣсала обвивката, видѣла една хубава клѣтка, а вътрѣ едно славейченце, съвсѣмъ прилично на Боянкиното. Петранка отъ радостъ заскачала по стаята, плѣскала съ рѣцѣ и най-сетнѣ се приближила при клѣтката, наченѣла да разглежда славейчето, да се разговаря съ него. Дори поискало ѣ се да узнае—питомно ли е, седи ли и то, като Боянкиното на рѣка.

Безъ да му мисли много, Петранка отворила вратцата и си пѣхнѣла рѣката въ клѣтката. Славейчето не било питомно, то исплашено отъ Петранкината рѣка, поскачало изъ клѣтката и